

Ο ΠΑΥΜΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ



ΚΑΙ Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

‘Ο πρωθυπουργός της ‘Ιταλίας Δεσρέτι όταν έκοιμόταν, ροχάλιζε δυνατά.

Κάποτε πού είχε πάει για λόγους άναψυχής στο Καζάλε, έγκρατσάδη, όπως συνήθιζε σ’ ένα ξενοδοχείο δευτέρας τάξεως. Στο ίδιο ξενοδοχείο έμενε και κάποιος παμπέσιος δημόσιος υπάλληλος, ο όποιος είχε πάει στο Καζάλε για να βρή δουλειά. Έπειδή το δωμάτιο του πάως υπαλλήλου ήταν δίπλα στο δωμάτιο του πρωθυπουργού, όλη την νύχτα ο τελευταίος δεν άφηνε τον πρώτο να κοιμηθή με το δυνατό ροχαλήτο του. Στο τέλος ο υπάλληλος, χίονοντας την ύπομονή του άρχισε να χτυπάει στο χώριμα των δύο δωματίων δυνατά με το παπούτσι του και να βλασφημεί συγχρόνως τον άνοχηλικό γείτονά του. ‘Ο Δεσρέτι, όταν άκουσε τους κρότους αυτούς ξύπνησε και κατάλαβε τι συνέβαινε. Και άπεφάσισε για να μη ταραξεί τον ύπνον του γειτονός του να μείνει άύπνος. Άνόβοντας δέ το κερί του, έπηρε ένα βιβλίο από το τραπέζι και άρχισε να διαβάζει. Έτσι πέρασε ή νύχτα. Την άλλη μέρα τó πρωί ο πρωθυπουργός, εύγενής καθώς ήταν, χρετίει ελα ύπρηρή του ξενοδοχείου για να ζητήσει συγγνώμη από τον κύριο, τον όποιον ενόχλησε την νύχτα με το ροχαλήτο του.

Μά έπί τέλους ποιά είνε αυτό το ζώον; ρώτησε τον ύπρηρή ο πρώην υπάλληλος.

— Αυτό το ζώον είνε ο πρωθυπουργός κύριος Δεσρέτι, άπάντησε ο ύπρηρήτης.

Τότε ο υπάλληλος έμεινε κεραυνοπληκτός και έσπευσε να ζητήσει συγγνώμη από τον πρωθυπουργό για τός ήρρες του.

— Δεν έχεις να φορηθή; τίποτε, του άπάντησε ο Δεσρέτι. Μαθαίνω μάλιστα ότι ψάχνεις να βρής έργασία. Θά σου βρω έγώ. Σου είμαι μάλιστα και ύπόχρεος γιατί χρετίες με έκανες να διαβάσω ένα βιβλίο που νερτέρομαι να το όμολογήσω, μόνο εκ φήμης; το ήξερα: την ‘Κυρία με τός Καρμέλιος!

τερο θέληγερό του. Παρπατούσα μόνος, δεν ελγα τί να κάμω, σενοχωριόσου, λαχταρούσα μιά μικρή περιπέτεια! ένα γεύμα με τη συντροφιά μιάς νόστιμης κυρίας... Σās βραβιά δι δεν ήξερα...

— Δεν περιόζει, κύριε, δεν περιόζει, είνε ο κ. Λετουρνέν. Δεν σά; είπα ότι εκάματε κανένα κακό. Φεύγετε; χαιρίστε, κύριε Λ...

‘Όταν ο κ. και ή κ. Λετουρνέν έπιστρεψαν σπίτι, ή θυρωρός τούς χαιρέτησε με μεγάλη έκπληξη.

— Δεν την έχουμε συνήθεισι να μās βλέπει να γυρίζουμε μαζί, είτε σε χαμογελούντας ό κ. Λετουρνέν.

— Άντρεά, Άντρεά, φηόρισε ή κ. Λετουρνέν, δεν ήθελα να σου κάμω κακό. Άν ήξερεις...

— Ξέρω καλά, άπάντησε ήξερα ο σύζυγος, γι’ αυτό δεν είμυ θυμωμένος μαζί σου.

Το δωμάτιο ήταν μισοσκοτεινό. Κάθισαν κ’ οι δύο τους στο κρεβάτι χωρίς ν’ άνοιχουν το ήλεκτρικό. ‘Ο κ. Λετουρνέν άλειωσε τα χόρια του και θόπιε το κεφάλι της γυναίκας του. Τόση γαληνη, ύστερα από ένα τέτοιο έπεισόδιο δεν μπορούσε φυσικά να μην άντιστοιχίη την ‘Ιταίνα.

— Ξέρω καλά, ξίρω καλά, έξακολούθησε άτάραχος ο κ. Λετουρνέν. Είσαι νέα, κ’ είμαι γέρος. Είμαι είκοσι χρόνια μεγαλύτερος σου, ‘Ιωάννα. Νομίζεις ότι το ήξερω αυτό; Σε κράτησα κ’ άπόμυ κοντά μου. Τά νεάτα σου όμως ζητούν τις διασκέδασεις.

— Άντρεά, Άντρεά...

‘Η κ. Λετουρνέν έτρεμε και τά μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

— Μή φοβάσαι, μικρούλα μου. Δεν έχεις να πάθης τίποτα. ‘Η ζωή μας δεν προκειται ν’ αλλάξει. Με μιά συμφωνία όμως. Άλλη φορά να με προειδοποιήσεις... Δέχεται; Είνε τότε σκληρό να κυτάξω στα μάτια τη θυρωρό που να μάθω νέα σου και να περιμένω μόνος μέσα στους τέσσερας τοίχους τη χαρά της ζωής μου που έχει πετάξει σε θεομιμότερες άγίτες, σάν τα πουλιά που μās φεύγουν το χειμώνα για να πετάξουν σε θεομιμότερα κλίματα...

— Άντρεά...

— ‘Όχι κλάματα, ‘Ιωάννα. Δώσε μου το λόγο σου ότι δεν θείνεις ήξερα νέα το γερω σύζυγό σου όταν σε τραβιά στα δίχτυα του το θέληγερό της περιπετειάς... Έλα, ύποσχόσου το ότι θά μου στέλνης ένα τηλεφώνημα, ένα γραμματάκι σου. Είνε μεγάλη ή αξίωση αυτή ενός γέρου που έχει την άδυναμία ν’ άγκαπή τη νέα γυναίκα του;

‘Η κ. Λετουρνέν σφάργισε μ’ ένα της φίλημα το χέλι του συζύγου της. ‘Ηταν φίλημα μετνοίας; ‘Ηταν ύπόχρεος ότι θά σεβασίθη την έπιθυμία του συζύγου της; Πουδξέρον; Από έκβεινο όμως; το βράδυ ή κ. Λετουρνέν ποτέ δεν πήγε μόνη στη μαμά της ούτε πήρε κομμάτι προσκλησι φίλης της να κούμω μαζί περίπατο με το αυτοκίνητο. ‘Η θυρωρός δεν χαμογελούνε πια ειρωνικά όταν έβλεπε τον κ. Λετουρνέν να έπιστρεφει άήνεμος σπίτι του. ‘Η ‘Ιωάννα ήταν έπάνω και περιέμενε τον σύζυγό της να του σεβρίση Ρενέ Λεμάν



ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

‘Η κλη καρδιά του Λιστ

‘Ο διάσημος πιανίστας Φραντς Λιστ, φημιζότανε όχι μονάχα για την άπαράμυλλο τέχνη του και για τός μεγάλες κοσμικές έπιτυχίες του, αλλά και για τον άνοιχτάκομο χαρακτήρα του και τη θερμική γαλαντομία του, και την καλοσύνη της ψυχής του.

Την έποχή που ή φήμη του είχε φθάσει στο κατωκόρσο, ο Λιστ έκανε περιουσίες σ’ όλον τον κόσμο, γοητεύοντας τά πλήθη με το άριστοτεχνικό παίξιμό του. Παντού του έκαναν ένθουσιώδη ύποδοξη, και οι γυναίκες άποθεώσαν κυριολεκτικά ως το γλυκό, ρομανικό καλλιτέχνη με τά μαλακά μαλλιά και την ήρεμη μελαγχολική φυσιογνωμία.

Όπόσο, στο Λονδίνο, ο Λιστ δοκίμασε πολλές και μικρές άπογοητεύσεις. Οι Λονδρέσι, άνθρωποι ψυχροί και πρακτικοί, δι δεν μπορούσαν να αισθανθούν και να εκτιμήσουν όσο έλεγετε το λεπτό και παθητικό παίξιμο του μεγάλου πιανίστα. Επίσης οι διάφοροι άγγλοι καλλιτέχναι, καταλαβόνοντας πως ο Λιστ ήταν ένας πολύ έπικίνδυνος αντίπαλος, φρόνιζαν να διαδοούν πολλά καλά εις βάρος του και να τον διαβάλλουν στο κοινό.

Έξ αιτίας της προσαγάνδας αυτής, ένα βράδυ που ο Λιστ έπρόκειτο να δώση μιά συναυλία σ’ ένα από τά μεγαλύτερα θέατρα του Λονδίνου, ή σάλα δεν είχε παρά μονάχα... δέκα άκροατάς, και κείνους πληρωμένους για να γιοχαίσουν τίν καλλιτέχνη!

Φαντάζεσθε την ταροχή του Λιστ όταν βγήκε στη σκηνή και είδε τός... κοινόν αυτό, να τον ύποδέχεται με σφιρίγματα και άποδοκίμασις.

Δεν έχασε όμως την ψυχραιμία του. Έκαστος ύποθέστατος μπρός στο πιάνο και άρχισε να παίζη έμπνευσμένη, άφοσιωμένη όλοκληρος στην τέχνη του, λησμονώντας την ψυχρότητα και την έχθρότητα του περιβάλλοντος.

Στην άρχη, οι δέκα άκροατάς του τον έσφιρίζαν όσο έκβεινος έπαψε, μα σιγά-σιγά άρχισαν να συγκαμίνονται από το παθητικό παίξιμό του και να τον άκούσνε με μεγάλη προσοχή.

‘Όταν ο Λιστ τελείωσε, δεν τον χειροκρότησαν, μα κ’ ούτε τον απελοκίμασαν. Δεν ήξεραν τί να κάνουν.

Τότε ο Λιστ, άκαθέστατος, ύποκλήθηκε μπροστά τους και είπε: —Βλέπω, κύριοι, ότι άπόμυ είμεθα έν στενόφ οικογενειακό κύμα. Και αυτό σου δίνει το θάρρος να σάς παρακαλώ να ρήθηνε να φάτε μαζί μου σπίτι μου!...

Κόκκαλο οι έγκάθετοι!...

Σι καλλιτέχναι και τ’ άχηρα

‘Ο περίφημος γάλλος ζωγράφος Έδγαρ Ντεγκά, γνώριμος κ’ αυτός στα νεάτα του, πριν άποκτηση δόξα και πλούτη, την ποσέ-μικη ζωή μ’ όλα τά παρεπόμενά της. Σάν άληθινός όμως καλλιτέχνης που ήτανε, πέρασε τά χρόνια της άδυστυχίας με το γέλιο στο στόμα, βέβαιος πως θά έπιβλήθη μιά μέρα.

Το παρακάτω ανέκδοτο συνέβη την έποχή που ο Ντεγκά είχε άρχίσει να γίνεται όποδοκίματος γνωστός στον κύκλο των φίλων του, χωρίς όμως και να βλέπει την οικονομική του κατάσταση να καλύτερευη. Μιά μέρα λιτόν που βρέθηκε σε μεγάλη χρηματική άνάγκη, πήγε και πούλησε ένα πίνακά του σ’ ένα παλαισιώλη μονάχη για διακόσια φράγκα.

Και φαντάζεσθε βέβαια το θυμό και την άπελπισία του όταν την άλλη μέρα πήγε και τον βρήνε στη σοφίτα του ένας φίλος του, έπίσης καλλιτέχνης, για να του άναγγείλει ένα εχθάριστο και δυσάρεστο συνόμα γεγονός: ‘Ο πονηρός παλαισιώλης, ο όποιος ήξερε πως περιζήτητοι ήσαν οι πίνακες του Ντεγκά, παρουσίασε την ίδιι μέρα σ’ ένα πλούσιον ξενο τον πίνακα που είχε άγοράσει από τον καλλιτέχνη μονάχα 200 φράγκα και του τον πούλησε—ούτε λίγο ούτε πολύ—όγδόντα χιλιάδες φράγκα.

‘Η πρώτη σκέψη του Ντεγκά, όταν τ’ άκουσε αυτό ήτανε να πάη να βρή τον αίσχροκερδή παλαισιώλη και να του ζητήση τά ρέστα. Ύστερα όμως, άναστένανε και είπε:

— Δέ βαριόσαι! Έμεις οι καλλιτέχναι είμαστε σάν τ’ άλογα. Κ’ έστίνα, όταν κερδίζουν το Γωράν-Ποί, πάλι μονάχα άχηρο τρώνε!...